

ΣΤΑΣΙΜΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

χορός.

(πεντάς ἐποδική)

στροφή, ἀντιστροφή ἄ.

verss. 332 — 354.

1.	{	$\bar{v}v - , v - v -$	glyconei.
2.	{	$\bar{v} - , \bar{v}v - , v -$	
3.	{	$\bar{v} - , \bar{v}v - , v -$	
4.	{	$\bar{v} - , \bar{v}v - , v -$	
5.	{	$- \bar{v} - , \bar{v}v - -$	
6.		$v - v - v -$	iamb. dimetr. brachycat.
7.		$v - v - , v - v - -$	iamb. dimetr. hypercat.
8.	{	$\bar{v}v - vv - vv - vv$	dactyl. tetram. acatal.
9.	{	$\bar{v}v - vv - vv - vv -$	dactyl. pentam. catal.
10.	{	$\bar{v} - v - v - -$	ithyphall. epodus.

vv. 1. et 2. sicut verss. 101 et 102 uniti, ut fere dimetrum efficiant.

v. 5. glyconicus, nisi males pherecrateum vocare, respondentem eum formae glycon. $\bar{v} - , \bar{v} - , \bar{v} - , \bar{v}v - , \bar{v} -$, certe similiter cadit.

vv. 8. 9. 10. sociati et uno tenore recitandi. — v. 9. Hephaestionis versus Simmies, ut Aesch. Eumenid. 348. 349., cuius catalexis spond. quasi basis vers. seq. haberi queat.

στροφή, ἀντιστροφή β'.

verss. 355 — 375.

1. $\left\{ \begin{array}{l} \bar{—}, \acute{v}v - vv - \\ v, \acute{v}v - vv - \end{array} \right\}$ dactyl. trimet. in syllab. cum anacrusi bis.
2. $\left\{ \begin{array}{l} \bar{—}, \acute{v}v - vv - \\ v, \acute{v}v - vv - \end{array} \right\}$ dactyl. trimet. in syllab. cum anacrusi bis.
3. $\bar{—} \acute{v}v - vv - , v \acute{—} -$ anapaest. logaoed.
4. $v \acute{v} - , \acute{v} -$ } iambica dipod. cum cretico bis.
5. $v \acute{v} - , \acute{v} -$ } iambica dipod. cum cretico bis.
6. $\acute{v}v\bar{v}$ creticus.
7. $\acute{v}\bar{v}\bar{v} - , v \acute{v} - , v - v$ iambic. trimet. catal.
8. $- \acute{v} -$ iambic. monomet.
9. $\acute{v} - v , \acute{v} - v , \acute{v} - v , \acute{v} -$ trochaic. tetram. catal.
10. $\acute{v} -$ trochaic. monomet.

vv. 1. et 2. uniti. Similiter etiam apud Pind. Pyth. XII. 1., prima etiam in altero longa; sine anacrusi in priore ibid. vers. 2. et Nem. XI. 3. 11. — Logaoedicum penthemimeres dactyl. excipere, von crediderim Wundero.

στροφή α'.

1. Πολλὰ τὰ δεινά, κοῦδ' ἄν-
2. Δρώπου δεινότερον πέλει.
3. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
4. πόντου χειμερίῳ νότῳ
5. χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
6. περῶν ἔπ' οἴδμασιν
7. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
8. ἀφδιτον ἀκαμάταν ἀποτρέεται,
9. ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἰππεί-
10. φ γένει πολεῶν.

ἀντιστροφή α'.

1. κουφονόων τε φύλον ὄρ-
2. νίδων ἀμφιβαλὼν ἄγει
3. καὶ θερῶν ἀγρίων ἔδνη
4. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
5. σπείραισι δικτυοκλώστοις,

v. 3. Oed. Col. v. 1244. alibi. — vv. 4. 5. Oed. Col. 536. 543. alibi. — vv. 6. 7. sociati. —
vv. 8. 9. 10. arcte cohaerentes; sed v. 9. nescio an rectius secetur, ut prior pars versus
evadat troch. dimet. catal., altera iambic. dimet. acatal., quemadmodum inverso quidem
ordine leguntur in stasimi secundi strophæ et antistr. I., v. 4 et 5. —

ἐ π ρ δ ό ς,

(σύστημα ἀναπαιστικόν.)

verss. 376 — 383.

1. — — ' vv — vv — vv —	} anapaest. dimet. acat.
2. vv — — — — vv — —	
3. — — — — — — vv —	
4. — — — — —	monom. acat. (παρατέλετον.)
5. — — — — — vv — vv —	} ut 1 — 3.
6. vv — — — — vv — —	
7. — vv — — — — vv — vv —	
8. vv — vv — vv — v	anapaest. dimet. catal. (ἐφθήμερες, παροιμιᾶκόν.)

Stropha I.

1. { Prodigiousa multa, homo
2. { Cunctis prodigiosius.
3. Hoc et aequora per maris
4. Nimboso vehitur noto
5. Canentis et sale circum
6. Strepente turgido:
7. Deumque te, suprema Tellus
8. { Morte carens neque fracta laboribus
9. { Ulla per aeva, rotante fatigat aratro
10. { Vorsam equis quotannis.

Antistropha I.

1. Perlevium nec alitum
2. Gentem non rapit ambiens,
3. Non feras sibi bestias
4. Pontique aequoreum genus,
5. Nodosa retia tendens,

6. περιφραδῆς ἀνήρ'
7. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
8. θηρὸς ὄρεσσιβάτα, λασιάχεγά θ'
9. ἵππον, ὃν ἕξεται ἀμφίλοφον ζυγόν, οὔρει-
10. ὄν τ' ἀκμηῆτα ταῦρον.

σ τ ρ ο φ ῆ β'.

1. { καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν
2. { φρόνημα καὶ ἀστυνόμοις
3. ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων
4. πάγων ἐναλθρια καὶ
5. δέζομβρα φεύγειν βέλη.
6. { παντοπόρος
7. { ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον
8. Ἄϊδα μόνον
9. φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, νόσων δ' ἀμηχάνων φηγάς
10. ξυμπέφραστοι.

ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ β'.

1. { σόφον τι τὸ μηχανόεν
2. { τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων
3. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει,
4. νόμους παρείρων χθονὸς
5. θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν.
6. { ὑψίπολις
7. { ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι,
8. τόλμας χάριν.
9. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν,
10. ὅς τὰδ' ἔρδει.

ἐ π ω δ ὅ ς.

1. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
2. τόδε, πῶς εἰδῶς ἀντιλογήσω
3. τήνδ' οὐκ εἶναι παιδ' Ἀντιγόνην.
4. ᾧ δόστηνος
5. καὶ δοστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα,
6. τί ποτ'; οὐ δήπου σέ γ' ἀπιστοῦσαν
7. τοῖς βασιλείοισιν ἀγροσι νόμοις
8. καὶ ἐν ἀφροσύνη καθελόντες;

6. Homo sagacior.
7. Domat dolis ferasque agrestes,
8. Montivagas et equum sibi, quem iuga
9. Colla prementia sint habitura, iubatam
10. Ferreumque taurum.

Stropha II.

1. { Atque eloquium didicit,
2. { Vias is et aërias
3. Mentis, quibus oppida curet artes,
4. Et imbrium tela sub
5. Jove et pruinae fugit
6. Pergravia.
7. Sollers, iners adit nihil futura:
8. Ditis tamen
9. Non fugam parabit, ast inexplicabilis fugat
10. Arte morbos.

Antistropha II.

1. { Hac praeditus ingenii
2. { Fidem super artificis
3. Sollertiâ adit modo quod malum, — nunc
4. Bonum —, leges inserens,
5. Deum sacratumque fas.
6. Summo abeat
7. Honori honor, probrum ut viris adhaeret,
8. Audaciam
9. Propter, et focus procul siet sodalitateque, haec
10. Cui patrantur.

Epodos.

1. En monstra Deum! stupet, haeret mens,
2. Quid ego contra quam scio dicam,
3. Quin isthaec sit virgo Antigone.
4. Infelix heu,
5. Atque infelice sata Oedipoda!
6. Quid tandem? ecquidnam te regiis
7. Jussis non morigeram ducunt,
8. Prensamque amenter agentem?

BREVES NOTAE.

Stroph. I. v. 1. 2. Πολλά τά. Wunderus auctore Nevio πολλά τε. At omnes libri τὰ exhibent, nec male, ut illi visum est, sed optime. Nam licet ita τε-καὶ vocalis poeta uti potuerit, uti etiam τε-τε (Iliad. β' 298 αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε (et tamen) νέεσθαι.) et καὶ-καί, (Oed. Reg. v. 413 σὸν καὶ δέδορκας, κοῦ βλέπεις) tamen h. l. usus sit nec necesse est et laxior foret ab arctiore iunctione et minus gravis sententia haec: „Quum multa sint admirabilia et stupenda, tum homo omnium maxime admirabile“, quam quae ex abrupto genere dicendi fit: „Rerum admirabilium sunt multae, s. est multitudo, atque (i. e. et tamen, quod iure mirabere) homo omnium maxime admirabilis“. Scilicet sic utuntur Graeci καὶ particula, ubi adiiciuntur, quae cito, subito, necopinato praeterque expectationem fiunt, quae propria, mira et vix credibilia sunt vel habentur. Similiter Romani atque, ut Cic. Mur. 34. 71. „Ipsi non dicere pro nobis, non spondere, non vocare domum suam possint: atque (i. e. et tamen) haec a nobis petunt omnia“. In interpretato omisi atque, quum asyndeton eandem vim habere videretur. Confr. v. 601. — In usu definiendo a temporali erit ordiendum, ac pertinet huc primo loco illud genus dicendi, de quo Matthiae. in Grammat. p. 1257. l. a. exponit, ut Antig. v. 1187. καὶ τυγχάνοιγε κληῖδρα-χαλῶσα, καί- (et subito), ubi quod ad sententiam ipsam per se spectatam attinet, non minus recte τε-καί, quod Herm. falso edidit, diceretur, ut Herodot. IV. 135. νύξ τε ἐγένετο, καί- (ibid. 181. 199). — Sic Aristoph. Av. 1600 ed. Beck. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι, καὶ διαλλαττώμεδα. — Oed. Reg. v. 718., Anabas. VII. 4. 12. (vid. Krüg. ad h. l.). — Haud raro ex oppositis adversativa evadit particulae potestas; sic saepe καὶ νῦν, ut Antig. v. 1165 καὶ νῦν (et tamen nunc, quod haud expectaverit quisquam) ἀφείται πάντα. ibid. v. 7. Trach. 1013. — Non aliter καὶ post ἤδη, ut Thacyd. I. 50 ἤδη δὲ ἦν ὄψέ, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίννης-ἐκρόοντο, III. 18., Philoct. 354. (Ita saepissime etiam τε-καί, ut Anabas. I. 8. 7; vid. Krüger.); post οὐπω, ὅσον οὐπω, ut Eurip. Bacch. 1030 cfr. Senec. Phoeniss. I. 245 videram nondum diem, et iam timebar; (pro quo Homer. ὅτε i. e. ἠνίκα Iliad. κ' 540 οὐπω εἶρητο πᾶν ἔπος, ὅτε-) post ἄρτι, μικροῦ, ut Cyropaed. I. 4. 8. καὶ μικροῦ, κἀκείνον ἐξετραχίλισεν; (τε-καί Cyrop. I. 6. 22. ἄρτι τε ἐξηπατηκῶς εἴης ἄν, καὶ ὀλίγω ἕστερον-) persaepe post ἄμα, ut Isochr. Paneg. p. 73. c. ἄμα διαλλάττονται, καὶ τῆς ἐχθρας ἐπιλανθάνονται. Demosth. de Coron. p. 236. §. 32. Eurip. Bacch. v. 1035. (τε-καί non minus saepe, ut Cyrop. III. 3. 32. VII. 1. 26.), quocum potest contendit, quod nemo, quod sciam, notavit ὁμοίως καί, ut Alcest. v. 71 δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει τ' ἐμοί, quasi ὡς δράσεις, ὡς ἀπεχθήσει, s. ἄμ' ἔργον ἀπὸ σοῦ, ἄμ' ἔχθος ἀπ' ἐμοῦ. (τε-καί Thucyd. I. 70. μόνοι γὰρ ἴχουσι τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσι promiscue, s. iuxta, perinde habentque sperantque i. e. non est fere quod differat inter habere et sperare, est unum fere idemque, sic fallen zusammen. — Thucyd. II. 44. καὶ ὄν ἐνευδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐρτελευτῆσαι ξυμετρήθη.). — Ab hoc tamquam principio usus iam latius patet et possunt huc referri cumque nostro loco conferri Oedip. Reg. 60. Trach. 1072, etiam Antig. 726, Eurip. Helen. 1147. σὸν Διὸς ἔφους, ὃ Ἑλένα. — καὶ

ιαχή σὴ ἄδικος —, Plat. Lach. p. 194. Ἦκουσας, ὦ Λάχης; — Ἐγωγε, καὶ οὐ σφόδρα γε μανθάνω, ὃ λέγει. — In his omnibus simul copulae est vis adversativa.

Convertenti hos versus obversabatur animo Claud. dictum: „Est mihi prodigium cunctis immanius hydris“. — Ultima syllaba versus 2. brevis quidem, sed sine dubio admittenda, quum is ea terminetur. Comparativus verbi prodigiosus insolentior, sed, credo, excusandus.

v. 3. τοῦτο hoc sc. maxime omnium prodigiosum, haec natura m. o. prodigiosa, et est quasi τὸ πέλωρ ex verbo πέλει cogitandum, quamquam non supplendum. Seidlerus iubet comparari Theocriti (XV. 83) dictum: σοφὸν τι χρεῖν ἄνθρωπος. Ceterum videatur Herm. et locis ab hoc exhibitis addatur Plat. Republ. II. p. 373. c. ἔτι καὶ σὺβωτῶν προσδεησόμεθα, τοῦτο γάρ — et Antholog. III. 27. — Neutrum retinendum esse videbatur, ut legibus linguae latin. non repugnans. Aliquanto melius sermone patrio versus, quibus animi causa ceteros adicio, expresseris, immutata vers. 2 glycon. forma, sic:

Wunder in Menge! Wunderbar
Mehr denn alle Wesen der Mensch.
Dieß — auch über die dunkle Flut
Hinzieht's trotz der Orkane Wuth,
Rings braus't sich thürmend die Woge:
Er wandelt seine Bahn;
Und dich, o Göttin Erde, höchste,
Ewige, nimmer ermattende, müdet er
Ab und es freis't ihm der Pflug und er fürcht mit des Rosses
Zucht von Jahr zu Jahr dich.

In masculinum transivi, ut in Graec. post τοῦτο est περῶν et πολεύων. Porro dixi dieß auch (v. 3), nam Hermannus καὶ etiam interpretandum esse arbitratur, ita tamen ut aequae ad terram ut ad more referatur. Vereor tamen, ut recte; nam vel sic oratio tamquam ad leviora decresceret. Quod ne fiat, videtur hoc καὶ ad illud, quod est in principio strophae II, referendum. Duo enim sunt expositionis partes primariae, ac primum quidem dicit poeta, hominis ratione et sollertia quasi totam naturam regi, subiecisse sibi illum mare terramque, sulcare mare, sulcare terram; dominari eundem etiam ceteris animantibus, quae sunt per aëra, per terram, per mare, nec modo potiri eis, sed etiam domare (κρατεῖ δέ) didicisse ea, quorum usum habeat. Singuli huius partis loci sunt per τε particulam connexi. Iam sequitur altera pars, cuius membra per καὶ partic. cohaerent. — Consonantiam vocum proximarum in π litera, quam alliterationem hodie nominant, πολιοῦ πέραν πόντον et περιβρέχ. περῶν ὁ π'οἶμασι, minime fortuitam, verbis latinis assequi nescivi. Saepissime apud poetas, praesertim in π litera invenitur, ut Electr. 210, ποιμίμα πάθει παθεῖν πόροι, Agamemn. 820. προπέμπει πλοῖνας πλοῦτον πλοῖας. Aias 1197. πόννοι πρόγονοι πόνων., Oed. Col. 613., Choeph. 86. παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν. Ne in Alcest. quidem versu 148 casu dictum πράσσειν τὰ πρόσφορα. — Similis est epanastropa,

cuius exemplum habes antistr. I. v. 10 in verbis ἀκμῆτα ταῦρον rei aptissimum, frequentata ea iam Homero, ut: ἦλθε δεῶν, ἔνθα θάλασσα, Σαμία μία ναός. —

v. 6. ἔπ' οἰδμασιν scripsi cum Hermanno, Boeckhio, aliis, sed minus accurate explicat ille: inter alluentes undas, vertit hic: zwischen den Wogen. Est potius quasi ἐποπερῶν, ἐποπλέων οἰδμασιν s. οἰδματα. Nimirum sententia est: Homo vehi per mare scit, nec metuit aestuosissimum saevissima tempestate, et quamvis navicula non supra fluctus sed subter natet, fluctibus et voraginibus submergatur, obrutaque teneatur, tamen eius dirigendae peritus quum sit, subterfugit vim fluctuum et quibus contegitur, non opprimitur. Ita fere Ellendt. et Wunder. Similiter legitur praepositum cum accus. in Oed. Reg. v. 476. φοιτᾷ γὰρ ἐπ' ἀγρίαν ἔλαν per silvam contegentem et occultantem, uti docent verba, quae sequuntur: ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας. — Scriptura ἐπ' videtur orta ex Homericō περώσει πουλὸν ἐφ' ὑγρόν, ἐπὶ μέγα λαίτμα θαλάσσης. Odys. δ' 709, ε' 174. 175. et πολὴν περώσει θάλασσαν. — Ceterum apte comparabuntur Iliad. libr. ó. vv. 381 — 383.

v. 7. Apostropham, quam vocant, sese offerentem interpretanti, non sprevi, quum sententia haud mutaretur et poëtae graeci ipsi ea sic utantur. Vide verba Hom. Iliad. ε' v. 152. — Vers. 8 morte carens est Horatii, deae aptissimum epitheton; aptius etiam videbitur, si memineris, mori dici etiam res quae extabescunt et quorum vis minuitur. Sic: mors memoriae, moriuntur lacerti, alia.

v. 9. ἰλλομένον retinui, non sequutus Boeckhium, qui εἰλομένον dedit. Illud enim Scholiasta agnoscit, commendat diversa scriptura παλλομένον et τελλομένον, atque sonus gratior post ἀποτρέπεται, et accomodatior per se, imitans is rotarum currus imi lapsum, stabilitur denique vers. 509, ubi in omnibus libris ἐπιλλουσι legitur. — De verbo ipso exposuit Butt. in lexilogo, sed vereor ne non omnia recte. Equidem de eius origine et prima significatione aliter statuerim. Videtur enim forma deminutiva esse, ut ex verbis κοτίλλω, (v. 82) δευδίλλω, ποικίλλω, ναυτίλλομαι facile quis coniecturam faciat. Nempe a stirpe ἔω, ἔω fit accrescente semivocali λ ἔλω s. Féλω (ἐέλσαι Iliad. φ' 295) et ea duplicata, forma deminutiva s. intensiva ἔλλω et ἰλλω ac propter digamma etiam εἴλλω, item εἴλω, simplici ob diphthongum λ litera. Sic a γάω fit γένω, γεννάω; a κίω, ex ἔω, ἔω, (cio, ceveo) — κέλω, κέλλω (cello), κίλλω (cillo), quod superest in κίλλονρος, motacilla, et ἔγκιλλος, cauda, et πέλω, πέλλω (pello), πάλλω (καταπέλτης et καταπάλτης) et βέλω, βάλλω; a βδέω — βδέλεσθαι (Hesych.), βδέλλω, βδύλλω; a τέλω, τελέω — τέλλω; a στάω — στέλλω, a θάω — θάλλω (Etym. M. 441. 34), a βύω — βύλλω, a ψάω — ψάλλω. Ad ἔλω pertinent formae ἐλάω, ἐλαύνω, ἐλίττω, ἐλίσσω, ἐλελίξω al.; ad ἔλλω, ἰλλω, εἴλλω s. εἴλω formae γέλλαι, γέλλίζαι (Hes. τίλαι, σννειλῆσαι) quocum et τίλλειν et κίλλειν, κέλλειν s. πέλλειν (vid. supr.) cognata, quum digamma obdurerit, porro ἐλλίζων (Hes.), εἰλέω, εἰλάω, εἰλώω, εἰλινδέω, αἰέλλειν, αἰόλλειν, ἰάλλειν al. Manifestum est Féλω cognatum esse cum latino ver-*to* (cfr. μέλος, cura et μέριμνά, μέλος, membrum et μέρος) et nostro wenden. Féλλω, ἰλλω autem est latinum vello (unde et vellus et villus; cfr. ver-ro) et volvo. Sine v litera dig. habes in adulari i. e. adullari, quod

auctore Nonio, ut *σαίνειν* (a *σέω* ex *ξ'ω*), proprie de cauda dicitur et canum ceventium est, quasi *προξίλλειν*. Significatio verbi *φέλω* quum causativa sit rad. *ξ'ω*, est: facio ut quid moveatur, ex quo et verito et agito et ferio; forma intensiva, ut solet, iterationis significationem habet, ut sit *φέλλω*, *ίλλω*, *εΐλλω*: multum et cito verso, huc illuc, ultro citroque, vel in orbem, in gyrum agito s. verso, inde volvo, vello (evolvo), torqueo, vincio, glomero, roto, coarcto, item ceveo, cillo e. c., et possunt nostra: *wenden*, *minden* et *binden*, (*ίλλάς*, vinculum) *wickeln*, *wedeln*, *wälzen*, alia comparari. Nicandri illud *σκολιήν άτραπὸν ίλλων* videtur esse sinuans et torquens, Euripidis: *οὐράν επίλλειν* aut idem quod *ύποσαίνειν* aut subtorquere. Quo modo et quod v. 509 legitur *σοὶ δὲ επίλλουσι στόμα* Hemsterh. interpretatus est praeceunte Eustathio: tibi subvolvunt os i. e. subiiciunt. Debebat saltem adulantes addere, quum notio subiiciendi in praepositione ipsa et sola insit, *ίλλειν* autem suam habeat potestatem, quae possit esse adulandi, ut *σαίνειν* et *cevere* (Pers. I. 87) et *αείλλειν* (*θωπεύειν*, *αικάλλειν* Etym. M.) docent, id quod Boeckhius expressit, interpretatus recte, ut videtur: *nach dir schmiegen* sicut *den Mund*, non recte Hermannus: *sie reden dir nach dem Munde*; nam certissimum est significari, viros non loqui, sed tacere (v. 505 *λέγουτ' άν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλείσει φόβος* coll. v. 507). Sed nescio an sit verbi *ίλλειν* non torquendi h. l. sed vincendi potestas, ut sententia verborum sit: *ἐπὶ φόβον σοὶ ύπακούοντες ίλλουσι τὸ στόμα* i. q. v. 505 *φόβος σου ἐγκλείει γλώσσαν*, non *dir legen* sicut *den Munde* *schließen an*, claudunt os. Quod ut arbitrer, moveor illo apud Lysiam: *ὅστις δὲ ἀπίλλῃ τῇ Δύρα, ἐνδον τοῦ κλέπτου ὄντος*, et eo quod apud Aeschylum Agam. v. 36 legitur: *τὰ δ' άλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώσσα βέβηκεν*, quod Sophocl. Oed. Col. v. 1052 expressit: *κλῆς ἐπὶ γλώσσα βέβακεν*. Potest Ovidii ora vincire et Catulli palatum observare conferri. Sed ad nostrum locum revertor. In verbis *ίλλομένων ἀρότρων* respondet illud fere Homericum *περιπλομένην (ἐνιαυτῶν)*, quod, ni fallor, Sophoclis animo observatum est. Nimirum vertitur aratrum aequae atque annus ipse (*ἀροτος* annus Trach. 69). Sic *ίλλεται γῆ* *περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον* (Plat.). Itaque tu verte: etiam atque etiam vertentibus, volventibus s. rotantibus aratris. *Ἔτος εἰς ἔτος* etiam ad *πολέων* pertinet, cuius verbi mascul. optime a Sommero defenditur Allgem. Schatz. p. 773. 1831. —

Antistr. I. v. 1. κορυφόνων. Aliter v. 617. Dubito, sintne leves aviculae an vagae et fugaces intelligendae i. e. quae hac sunt mente, sive hunc sensum (*νοῦν*) habent, ut alium mox alium locum petant ideoque non facile capiantur. Possit tamen etiam, ni fallor, securas (*δ. arglosen*) significare, quum celeritatis notio, ut in avibus, certe non sit necessaria. *Alacrium* (*δ. munteren*) quominus interpretarer, certa quaedam me impediverunt.

v. 2. *ἀμφιβαλὼν ἄγει* sfr. Eurip. Hel. v. 312 *φόβος γὰρ ἐς τὸ δῶμα περιβαλὼν μ' ἄγει*. — In verbo priore cogitatione ad *ἀμφίβληστρον*, *ἀμφιβολή*, *ἀμφιβολεὺς* al. ferimur, in altero venit in mentem illius *ἄγειν καὶ φέρειν*, nam *ἄγειν* est pro praeda abducere. cfr. v. 202 et Jl. i. 590. — v. 4. Aequoreum genus est Virgillii. —

v. 6. Eustathii *ἀριφραδῆς* non est admittendum, ut docuit Nevius. Sed quod Boeckhius *περιφραδῆς* propter alliterationem verbi strophae *περῶν* praetulit, non magis vanum videtur quam

quod in stropha II. ἠνεμόεν propter μηχανόεν, quod est in antistropha, exhibuit. Recte de hac re Ellendt. statuit, quem vid. sub. v. ἀνεμόεις. Atque quis non videt, ibi respondere potius verba καὶ ἀνεμόεν verbis καὶ ἀστυνόμους, ut verbum φδέγμα verbo φρόνημα, consonantia? —

v. 9. Scripsi ὄν ἔξεται et, nisi me omnia fallunt, veram scripturam restitui. Pron. ὄν facile in praecedente verbo ἵππον evanuit absorptum, ἔξεται primo Laurentiano et Cod. Par. F confirmatur. In accusativo ἵππον post genitivum nemo, credo, haerebit, neque in pronomine ὄν cum futuro iuncto, quippe quo significetur fere ὅπως ἔχεται, ut Thucyd. III. 16 ἄσπερον δὲ ναυτικὸν παρεσκεύαζον, ὅτι πέμψουσιν εἰς Λεσβόν i. e. ὅτι ἡμελλον πέμψαι s. ὅπως πέμψουσιν, et Oedip. Reg. v. 171 ὅτι τις ἀλέξεται. — Quod Brunckius scripserat: ὑπάξεται, licet verbis Homeri Iliad. π' 148 Ἀντομέδων ἔπαγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους et ε' 731 ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη ἵππους ὠκύποδας quodammodo commendaretur, nemini placuit et profecto futurum aorist. vix tolerabile. Sed fortasse cuiquam praeferebam videbitur ὄν ἄξεται ἀμφίλοχον ζυγὸν pro eis, ὑπὸ ἀμφ. ζ.; mihi non item, nec dubitavi equidem ἀμφίλοχον scribere, quam liceret ὄν ἔξεται ἀμφιλόφον ζυγὸν (i. q. ὅπως τὸν αὐτοῦ λόφον ἀμπίσχεται) verbaque, quemadmodum erant sine dubio Scholio praefixa: ἀμφιλόφον ζυγόν, (vid. Herm.) id adeo invitarent. Nam quod verbo ἀμπίσχειν s. ἀμπίσχεσθαι exprimeretur, id ipsum praepositione ἀμφι adiectivi ἀμφίλοχον (i. e. λόχον ἀμπίσχον) continetur, verbo ἔξεται autem, cum a praepos. ἀμφι separatur, nova sententia accedit. — Ceterum crediderim, scripturam ἄξεται corruptam quidem esse ex voce ἔξεται, manasse tamen ex verbis Homeri, quae exhibui, tamquam fonte suo.

v. 10. ἀκμηῆτα unice verum, non modo quod prima in vocabulo ἀδμῆς nunquam corripitur, sed etiam quod sententia tantum non flagitat. Nam ἀκμῆς taurus sub iugo est, qui quamvis etiam atque etiam depresso aratro ingemat (Virg. Georg. I. 45), tamen non fatigatur; deque hoc agitur. Ἄδμῆς autem nomine diceret poeta, hominem domare taurum indomitum, quod sive δευδάμαστον sive adhuc indomitum sive ferum omnino significat, verbis superioribus ἀγρατάλου, ἀρεσσιβάτα iam expressum est.

Stroph. II. v. 1. 2. φδέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα. Illud eloquium est, nam: „eloquium est humanae pronuntiationis expressa significatio, facilem mentibus exhibens intellectum.“ Diomed., item eloquentia. Hoc, inquit, homo semet ipse docuit. — „Hoc enim uno praestamus vel maxime feris, quod colloqui inter nos et quod exprimere dicendo sensa possumus. — Et quae vis alia potuit aut dispersos homines unum in locum congregare, aut a fera agrestique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere?“ Cic. de Orat. I. 8. 32. — Altero vix dubitari potest, quin poeta significaverit philosophiam, sive sapientiam et prudentiam nominabis, σοφίαν et φρόνησιν; „in illa enim continetur deorum et hominum communitas et societas inter ipsos; haec est rerum expetendarum et fugiendarum scientia.“ (Cic. Off. I. 43. cfr. Tusc. Disp. V. 24. 68). — „Quid non modo nos, sed omnino vita hominum sine te (philosophia) esse potuisset? Tu urbes peperisti, tu dissipatos homines in societatem vitae convocasti: tu eos inter se primo domicilliis, deinde coniugiis, tum literarum et vocum communionem iunxisti: tu inventrix legum, tu magistra morum et disciplinae fuisti.“ Tusc. Disput. V. 2. 5. — In verbo φρόνημα

inest altioris et generosioris spiritus notio, diversi ab illo, quum homo ferae similis pascua peragrabat. Sic saepe significat non modo sentiendi et cogitandi rationem ut v. 207, sed generosioris illam et in altioribus versantem (Demosth. de Cor. p. 246. §. 63), et h. l. eius tamquam disciplinam (ἐδιδάξατο). Iam si reputaveris, Graeco homini φρονεῖν et πνεῖν, ἀῆναι videri simillima, adeo ut ἴσα πνεῖν et ἴσα φρονεῖν, συμφρονεῖν et συμπνεῖν (Demosth. de Cor. p. 284. 17) ἄλλοτ' ἄλλα πνέων (Pind. Nem. III. 72) et ἄ. ἄ. φρονῶν nihil ferme differat, porro ἀνεμῶεν, ut ἀέριον, non raro significare sublime et excelsum, μετέωρον, non miraberis, quod poeta hoc epitheto usus est. Facultatem cogitabis hominis excultioris sublimem non modo, sed sublimia cogitandi, τοῦ ὑψηλὰ πνεῖν (cuius contrarium apud Pindar. Pyth. XI. 46 χαμηλὰ πνέων). — Qui de celeritate cogitandi vel consilii intellexerunt, Homeri dictum illud Il. ó v. 80 — 83 ὅταν νόος ἀνέρος ἀίξῃ c., coll. Odys. κ 36, adhibere possunt, nos scholiastam sequimur. Sententia, quam Boeckhiius sub voce ἀνεμ. subiecit, argutior quam verior est.

v. 3. Ὀργάς, animi impetus et appetitus, qui etiam bestiarum sunt; additum ἀστυνόμους, ut declararet mentis animos, studia et artes, quae in civitatibus constituendis et moderandis versantur, studia et artes civiles, rei publicae disciplinam. De voce ἀστυν. vid. Dissen ad Pind. Nem. IX. 75. et cfr. Aschyl. Perss. 853. πολιτισμόν βιοτᾶς.

v. 4. 5. ἐναΐδρια pro eo quod libri praebent manco metro, αἰδρια, scripsi; ἐν praeposit. enim videbatur in ultima verbi praecedentis πάγων latere; h. e. ἐν αἰδρία, sub Iove frigido, frigida; bene, praegresso nomine δρυαίλων. Cfr. Xenoph. Anab. IV. 4. 14. ἐπὶ τῆς αἰδριας δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνοῦντες. — De producta in cretico paenultima vid. Steph. in thes. s. v. αἰδρία et cfr. Boeckhiius, qui ἐπαΐδρια scripsit. Quod iungunt αἰδρια s. ἐπαΐδ. πάγων, durissimum est; tu iunge ἐναΐδρ. cum seq. βέλη. Etiam frigoris sunt sicut ignis βέλη, nam et ignis et frigus καίει. Opponuntur autem quodammodo frigida glaciei et pruinae tela telis saevorum imbrium, illa de coelo sereno, haec de atro et contristato ingruentia, quasi δρυαίδρια ὄμβρον β. Eurip. Heracl. 852. Cfr. Iliad. μ' 286 κῆλα Διός. — Ὀμβρος etiam χιόνος, ibid. v. 286, χαλάζης Oedip. Reg. v. 1279. (ὄμβρια χάλαζα Oed. Col. v. 1502). — Interpretata paululum a verbis graecis recedunt, integra tamen sententia.

v. 6. παντοπόρος quomodo cum verbis proxime praecedentibus coniungi possit apte et convenienter, tametsi ad omnia superiora referri apertum est, equidem non intelligo. Vid. Boeckh. Similiter Demosth. de Coron. p. 228. §. 11. κακοήθης δὲ ὄν, τοῦτο παντελῶς εἶηδες φήθης. Latinum sollers videbatur respondere graeco, quum et idem fere declaret, quod graece παντοπόρος et eius notatio (ex sollus i. e. totus) similis sit. — Scripseram primo: „sollers, iners adit nihil — quod est futurum, at necis non fugam parabit“; post: „s. i. a. n. futura, solum necis“, e. q. s. r.; nunc scribo, ceteris antegressis: Ditis tamen, fa-teor tamen, sic nihil i. e. nulla in re, non perinde placere, et tamen (μόνον) levius videri. — In verbo fugat vers. seq. ultimam produxi; sic apud Ovidium solēt, apud Iuven. nescit. Vitari potuit, si scripsissem: „ast inexplicabilem luem — pellit arte“; sed nolui. —

Antistr. II. v. 3. Egregie hunc et sequentes versus explanavit Boeckhius. Comparetur praeter dictum Theognidis, sive quis alius dixit, quod exstat apud Xenophontem Memor. Socr. I. 2. 21. Ἀντάρ ἀνὴρ ἀγαθὸς ποτὲ s. ποτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός, etiam Homeri Iliad. ὦ v. 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κέρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, quamquam diversa sententia. In verbis ποτὲ μὲν κακὸν s. ἐπὶ κακὸν ἔρπει res summa vertitur, et cogitatione supplendum videtur ex vers. 621 δόξαν ἐσθλὸν εἶναι (ἄγοντος θεοῦ φρένας πρὸς ἄταν). Hac incredibili, inquit, prudentia et quamvis illa instructus, tamen nonnumquam i. e. haud raro, persaepe, accedit ad malum, quod visum sibi sit bonum esse. Secundarium est ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλόν, et omissa δὲ particula, fere parentheticum. Sic crediderim, non sine causa poetam dixisse ποτὲ μὲν, non item ποτὲ δέ, sed ἄλλοτε, quum non paria inter se copulentur. Respondet autem ποτὲ adverbium illi, quod legitur v. 621 et vim habet peculiarem, aequae atque τινὲς idem saepe declarat graece quod aliqui latine, h. e. multi. Igitur valent verba: cum alio tempore ad bonum alio etiam (idque frequenter) ad malum accedit. Non aliter se res habet in illo Theognidis dicto, nam probus vir plerumque bonus et non numquam malus est; contra in Homeri. Cfr. etiam Iliad. ῥ 177 et 178, ubi verba ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι similiter quasi per transenam animo praetereunt.

v. 4. παρείρων. Gl. ὁ φυλάσσω, confusus, credo, verbis εἶρειν et ἐρτεύν, εἰρτεύν. Veram verbi potestatem primus indicavit Hermannus. Dubitari non potest, quin εἶρειν sit latinum serere, cognatumque cum verbo εἶλειν et πλέκειν (i. e. πελλέκειν ex Féλλειν, γέλλειν, κέλλειν s. πέλλειν) ut supra exposui. Sic πλέκειν et εἶρειν, συνειλεῖν στεφάνουσι dicunt. Itaque παρείρειν non ferme diversum erit a verbo παραπλέκειν, significabit autem aut aliena quae sunt inserere, immiscere, einfügen, unterfügen, i. q. παρεμπλέκειν, παρενεῖρειν (sic παρενεῖρειν ἑαυτὸν εἰς πάντα, inserere, immiscere se, sive admisceri ad omnia, et παραπλοκή; παρεμβάλλειν Suid., cfr. παρεισάγειν, lat.: insititius, -ivus), et ita fere praetexere, aut secus quam fieri debet, serere, (ut saepe praepos. παρὰ nostrae ver — respondet) παραστρέφειν, παρατρέπειν, detorquere et depravare, verdrehen vel ut placuit Boeckhio: verwickeln, verwirren, implicare (cfr. ἐμπλέκειν, περιπλέκειν), atque inde conturbare s. violare. Equidem „inserens“ verti, prius illud sequutus, et velim conferatur Liv. XXVII. 23.: Adeo minimis etiam rebus prava religio inserit Deos. — ἐπιπέσειν ἑστὴν ἐπίτην πῦρ ὀνομασθῆναι ὀνομασθῆναι.

v. 5 — Σ. ἀψέπολις ἀπολις apposite, uti stroph. vers. 6, ut quadrandae orationis industria appareat. Dictum est sicut illud πόλις ἀπολις, πόλις ἰσοπολίτις, ac τὸ καλὸν οὐ καλὸν (Eurip. Orest. v. 807) et similia. Ἀπολις i. e. ἀνευ πολιτείας, ἄτιμος, nisi forte etiam h. l. πατρία exul. Quodsi suppletur ἐστίν, (ut Oed. Col. 208 ἀπόπολις sc. εἰμί) significatio erit: civitate indignus; sed licet, participio γινόμενος suppleto, haec coniungere cum verbo γένοιτο, ita quidem ut omnia in unum enuntiatum coalescant. Malo tamen ob alios locos simillimos, separatim adiunctos, separare, ut plerumque fit, verba μήτ' ἐμοὶ et quae sunt reliqua, ab hisce atque supplere: εἶη s. γένοιτο (velut Eurip. Med. 643 μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν). Tales sunt Soph. Electr. 239. 240. μήτ' εἶην ἐντιμὸς τούτοις, μήτ' εἰ τῷ πρόσκειμαι χρητῆ, ξυνηλαίω' εὐχρηλος.

Aesch. VII. c. Theb. 187. μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξένοικος εἶην τῷ γυναικείῳ γένει.— Iste, inquit, vita probrosus, opertus infamia sit (Tacit. Ann. III. 69). — Cfr. Jl. ὦ. 532. — "Ὅτ' ὁ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι. — τὸ μὴ καλὸν ut Electr. 1086. (cfr. Antig. 728), τὸ κακόν (v. 3), ad quod accessit, quodque nunc una cum eo esse cumque eo habitare eive adhaerere dicitur. Ex quo ipse, cum illud adhaereat et efficiat eum *τολμῶντα*, — „μὴ γένοιτ' ἐμοὶ παρέστιος.“ — *τόλμας χάριν*. Referendum hoc ad νόμους χθονὸς et δίκην θεῶν, quasi διὰ τὸ *τολμᾶν* τὰ μὴ δίκαια ἢ τὰ μὴ ὅσια, quorum altero Antigona, altero Creon respicitur. *τολμᾶν* ut Eurip. Orest. v. 815. οὐ *τολμᾶς ὅσια*. — Cfr. etiam Aesch. VII. c. Theb. 671 ἢ δῆτ' ἂν εἶη πανδί- κως ψευδώνυμος *Δίκη*, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμου φρένας, et Soph. fragm. Creus. I. 1. (322 D.) ὅστις δὲ *τόλμη* πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται.

v. 9. 10. μήτ' ἴσον φρονῶν. Axtius ad Spurrinam p. 47 coniecit *φρονοῖμ'*, ingeniose quidem, sed praeter necessitatem. — *φρονεῖν* de consilio, ut tam saepe apud Homer. (Jliad. ζ 79. *μάχεσθαι τε φρονεῖν τε*). „Neve pari mecum consilio, consiliorum meorum particeps, par, sodalis fiat“, quod potest et ad vitam publicam spectare, neve mearum partium f. (sic *φρονεῖν* τὰ τινοσ ἀλιεῖν partes sequi, ut Demosth. adv. Philipp. III. p. 115. §. 18.) et ad privatam. — Possit tamen etiam paulo aliter explicari: neve mecum consentiat, conspiret, *ὁμόφρων*, *ὁμοφρονῶν*, *συμπνέων* h. e. *συνήθης*, φίλος fiat. — Sic Philect. v. 458. *τούτους ἐγὼ τοὺς ἀνδρας οὐ σιέρξω ποτέ*. Eurip. Med. v. 657. *ἐμοὶ μὲν φίλος οὐ ποτ' ἔσται*, praecedentibus verbis: *ὀλοῖθ'*, *ὄτ' ὁ παρέστι μὴ φίλος τιμᾶν*. Ceterum nihil impedio, quominus ἴσον ἐμοὶ pariter atque ego intelligas; solet tamen ἴσον φρονῶν comprehendi atque ita ad pron. ἐμοὶ referri.